

Wõta ja loe!

№ 5. — 3. aastakäik.

Liig lihtne.

Keegi jutlustaja oli lõuna waheajal ühte mäekaewanduse sõitnud, et mäekaewureile armust ja tõest rääkida, mis Jeesuse läbi osaks võib saada. Lihtsalt ta jutustas Jumala armust patuste vastu, rääkis inimese kadunud seisukorrast ja Jumala õnnistuswahendist selle vastu ja kuulutas neile täit ja waba lunastust. Seal tuli kätte filmavilk, kus inimesed jälle igaliks oma töö juurde pidid minema. Jutlustaja pööras äraminekuks lihtwi juurde, et üles sõita. Seal kohtas ta üht töölist ja küsis sellelt:

„Mis teie Jumala õnnistuse tee üle arwate?“ Mees wastas: „See on liig lihtne, mina ei saa niisugust õpetust mitte uskuda.“

Ilma kohe selle tähendusele wastamata küsis jutlustaja: „Kuidas saate te siit kaewandusest wälja?“

„Ma tõusen lihtsalt tõstekorwis.“

„Ja kestab see kaua, kuni üles saabute?“

„Ei, ainult paar sekundit.“

„See on tõesti wäga lihtne. Kas te siis seks ise midagi ei tee, et üles jõuda?“ küsis jutlustaja.

„Loomulikult mitte,“ wastas mäemees. „Nagu ma juba ütlesin, pean seks ainult korwi astuma.“

„Aga kuidas, kas töölisted, kes selle kaewandusawause ja tõstetooli sisseseadmisel tegewad olid, — ka palju tööd, muret, waewa ei näinud selle juures?“

„Ja, kindlasti. See oli üks raske ja hädasohtlik töö. Kaewandus awaus on 1800 jalga sügaw ja maksis omanikule palju raha. Aga see on ka üks ainus tee siit kaewandusest wälja, ilma selleta ei pääseks me ita siit sügawusest üles.“

„Wäga õige! Ja kui jumalajõna teile ütleb: „Kes Jumala Poja sisse usub, sel on igawene elu,“ siis ütlete teie kohe: „See on liig lihtne!“ — Liig lihtne! Aga seejuures unustate te selle ühe: Jumala töö teid ja teisi wälja tuua hukatus- ja surmakaewandikust maksis Talle palju, hind selle eest on Ta Poja surm.“

Inimesed räägiwad „Jeesuse abist“ nende päästmisel, nad arwawad, kui nemad esmalt omalt poolt teewad, siis teeb Kristus omalt poolt ka. Aga nad unustawad sealjuures, et Isand Jeesus üsna ükshi kõik meie patud enda peale wõttis, ja nemad seda waid endale kindida lasku, mis Tema nende heaks juba enne korda saanud.

Põrm ja inimene.

Keegi õpetatud mees kõneles ford oma ettekandes põlglikult sellest, kuidas Jumal olewat võtnud maapõrmu, puhunud sellele ja nii sellest teinud inimese.

Kuuljaskonnas oli muu seas keegi mees, kes oli päästunud hiljuti, kuid enne elanud suurtes pattudes. Kui ettekande lõpul anti võimalust läbirääkimiseks, ütles see mees: „Ei taha hakata vaidlema kõnelejaga loomisest, sest seda vaid ütlen, et Jumal kummardus alla ja võttis meie linnast poriseima põrmuhunniku, mis seal oli, puhus sellele oma Püha Waimuga ja tegi sellest uue olendi, kes hakkas wihkama endist patte ja kelle püüe on õiguse ja pühitsuse ja puhtuse järele. See põrmuhunnik olen mina.“

Põrgu tagauks.

Pane tähele. Awalikule patule on awalik sisekäik, aga neile on tagauks, kes endid pühadeks nimetawad.

Tagauks on ka wana hallpea tunnistajale, kes mitu aastat filmatirjawagadust on tarwitanud ja siiski Jumala ees waletanud. — Tagauks on ka jutlustajale, kes küll waljusti kõnelda wõib, aga kellel tõde, mis ta kuulutab, koguni südamest ei tule.

Põrgu tagauks on ka koguduse liikmeile, kes mõnes asjas armsad ja üsna tublid on, aga pole tõepoolest iialgi Jeesusele waadanud ega iial Temast õnnistust leidnud. Annaks Jumal, et mõned ärkaksid, kes muidu endid põrguse magawad.

„Miks Jeesus walis Juuda?“

küsis keegi inimene tuntud jumalamehelt. „Ei tea,“ oli wastus, „kuid ma wõin jutustada weel suuremast imest: miks Jeesus walis mind?“

Igaüks olgu rahul selle andega, mis Jumal talle annud; sest ei wõi kõik olla Pauluse ja Kristija Johannease sarnased, waid mõningad peawad olema ka Timoteuse ja Tiituse sarnased. Ehitusel tarwitatakse rohkemal määral müüri- kui nurgakive.“

Martin Luter.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

26

Roosoleku lõppedes küsis härra Jones, kas on ehk keegi seal, kes tahaks oma elu anda terwelt Isandale. „Mäen seal mõne, kes ei kuulu kogudusse. Du teie seas keegi, kes tahaks täna alata kristlikku elu?“

Jakob Roytonil oli tunne, kui kisuks teda keegi püsti, kui ütles Püha Waim: alga täna uut elu! Ta tõusis ja ütles: „Tahan saada usklikuks kristlaseks!“ Ja seitse päewast elas Jakob tõstet pühitsetud elu. Do Robert Hardu: Jumal õnnistab sind

el raske! nädalal, efs olnud see ju sinu sõna, mis sundis noortmeest mõtlema Zeeluse järelekaimisega! —

Pöörame tagasi Robert Hardy juurde. Kirjutanud kirja ja saatnud ta ära Jakobiga, kes küsis just parajasti, kus ta võiks aidata, istus härra Hardy jälle woodi juures, kuni naine tuli teda asendama. Ta sai waid wähe puhata, sest kella 10 ajal tuli arst weel korrats haige juurde. Ta andis Kloorale rohtu ja märkas siis, et tal kõike tarwisminewat ei ole kaasas. Härra Hardy lubas puuduwale järele minna arsti majja. Uffel pööras ta weel korrats ümber ja küsis: „Kuidas on mu lapjega? Welge mulle kord päris dieti, kuidas on lugu?“

„Asi on tõsine, enam ei saa ma welda. Wõimalik on, et wäike lõikus parandab jälle silmad ja teisedki äärmused tulemata jääwad. Siiski midagi kindlat ei saa welda.“

Nii lahkus härra Hardy, südames wäike lootusjäre. Weel ifka sadas lund, ja tuln puhus tugewasti pähe ja wõitles nii tormi ja lumega. Et teed lühendada, sammus ta läbi kitsa põiktänawa pargi poole, kus äkki kolm, neli noormeest peatasid ta: „Pea! Awage oma helde käsi ja kott, Teil on kindlasti palju, ja meil pole midagi. Arge wiiwitage, muidu laseme!“

Härra Hardyt üllatas too ootamata kallaletung. Ta oli suur, tugew mees ja tahtis just pealetungijaid eemale lüfata ja end päästa; siin märkas ta aga, waadates meestele, et ei ole tal tegemist tawalistega tänawrööwlitega. Siin olid noored mehed, kes wist joonud hilja õhni ja nüüd läinud wälja tegema rumalat nalja. Mis pidi ta tegema? Ta esimene mõte oli anda end tunda ja saata siis noored mehed noomitusega koju. Enne aga kui ta jõudis midagi ette wõtta, ilmus kordnik. Mehed lasid härra Hardy lahti ja põgenesid. Kordnik tabas siiski ühe.

„Siin on üks neist, kes tülitajid Teid. Dsiime neid ju mitu päewa. Hea jeltskond! Olge head, waadake, on see üks neist, kes peatas Teid.“ Ametnik tõmbas oma ohwri laterna alla ja löi tal kübara peast. Sel hetkel nägi härra Hardy mehe nägu ja hüüdis:

„Georg! Oled sina see?“

Ja poeg hüüdis taganedes:

„Sia!“

Waikides waatasid nad üksteisele.

Ja nii lõppes kolmas päew!

Neljapäew, neljas päew.

Ei suuda kirjeldada, mis tundis härra Hardy nähes oma poega. Ta polnud iial olnud oma pojale hell isa. Ta polnud teda kunagi kutsunud enda jeltskonda, oli annud talle raha, kui poeg seda palus talt, ega olnud teadlik oma poja korraatus elus. Weel iial polnud tal tulnud mõtte, et poeg võiks jaata forda kuriteo, mis wiiks ta ifegi wanglasie. Nüüd tahtis ta waid wiia poega koju ja seal kätunda tuua teda pöörmisele oma sõna ja palwega. Kordnik oli wäga imestanud nähes kõike, siiski wõttis ta noorel mehel weel tugewamini craest finni, nagu tahaks ta welda: minu oled sa siiski, ja ma sind lahti ei lasje.

Georg hakkas esimeseks rääkima:

„Sia, ja tead, ma ei teeks ju sarnast asja tõeliselt, me ei tunnud sind ja tahtsime ainult naljatada.“

„See oli kardetaw nali,“ ütles isa. Ta seisis weel ifka wähe eemal, nägu kahwatanud, ja süda wärises tal. Oh, mis oli ta jätnud tegemata oma lapie juures! Ja nüüd weel 4 päewa, et heaks teha kõik! Robert Hardy tundis asjatu kahetuise libedat okast.

„Noh, edasi, noormees, peame minema, wanglas on soem. Homme wõid rääkida edasi teiste joomarite ja hulkuritega!“

„Pea,“ hüüdis Robert Hardy, „see on mu poeg, mis te tahate teda?“

„Jah, härra, imelik küsimus öötunnil. Mis ma teha tahan? Üles anda ta rööwimise pärast tänawal — see on midagi kohtu jaoks!“

„Aga te ju kuulete, ta ütles, see oli nali.“

„Kena nali, inimesi peatada tänawal ja nõuda neilt raha! See nali läheb liiale. Pean tegema, mis mu kohus. Juba terve kuu jälgime neid hulkuweid.“

„Aga, kordnik, kas Te siis ei mõista, see on ju minu poeg?“

„Jah, mis sest on? Iga päev võtame finni isade poegi. Kas arvate, et olete ainus isa, kelle poeg läheb saatana juurde?“

„Ah, ei!“ hüüdis härra Hardy. „Aga see on mu vanim poeg; ema süda murduks, saades kuulda, et poeg tahtis röövida — oma enda isa! Ta oli furd süütu ja oleks seda praegugi, kui oleksin paremini täitnud omi kohustusi ta vastu. Kordnif laste poisj wabats. Tema igatahes mind ei peatanud. Ta ei puutunud mu külge. Te ei leia tunnistajat ta vastu. Ta peab minuga koju tulema, aii kuulub Jumala, ja mitte inimeste kohtu ette!“ —

(Järgneb.)

Wiisil: Sigemal Jumal sull'.

Noorus, sind hülitakse Aeg üürrike, Päästa sind plüütakse, Aeg üürrike; Su kuldne kewade Läeb mööda kiiresti, Et tule tagasi, Aeg üürrike.

Pea närtfib eluõis, Aeg üürrike, Oh kuhu saad sa siis? Aeg üürrike; Maailma rööm ja lust Toob palju wiletsust, Ja wiimaks hukatust, Aeg üürrike.

Surm tuleb ootmata, Aeg üürrike, Wiib noori ära ka, Aeg üürrike! Oh nõua hoolega, Et õndsaks saaksid ja, Kui pead surrema, Aeg üürrike.

Armuaalik woolab, Önn, kes seda leiab, Ta on alati lahti kõigile.

Kui seal ennast pesed, Lumivalgeks lähed, Järgest' woolab ta Jeesu merega.

Rööwel ristisambas Leidis elu surmas, Selles olen ma Terwist leidnud ka.

Kallis elu-jõgi. Suur on sinu wägi, Igawesti ja Seisad muutmata.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

On sul julgust walitseda Surma, elu asemel? On sul julgust wastu panna, Oma armsa Jeesusel? On sul julgust selga pöördä Öndsä taewariigile, Hukatuse poole minna, Igawese walusse?

On sul julgust kauem käia. Laia hukatuse teed? On sul julgust ükskord surra Oma suurtes pattudes? On sul julgust wiimjel päewal Seista kohtumõistja ees?

Täna Jeesus sind weel kutsub Oma püha sõnaga, Peab asjata ta hüüdma, Armas hing, mis mõtled sa? Püha Waim ehk wiimast korda Koputab su hinge peal; On sul julgust kauem keelda Südant lahti teha tall'?

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind ä 2 jenti; 10 tükki — 15 senti. Jlmub 2 X kuus. Matjab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — P. Sink Päikese 5—7, Tallinn.

„Külwaja“ trüff, Keilas 1934.